

**“МОРИЯ” – СЛУЖЕНИЕ
НА БОЖИЯ ПРОРОЧЕСКИ ДУХ**

ГЕТСИМАНИЯ

СТЕФАН ГЛАВЧЕВ

Книгата е дар от Исус!

www.moriah-servant.org

СЪДЪРЖАНИЕ

Към сърцето ти	3
1. Видението в Божието Светилище	7
2. Видението с Господната Чаша.....	15
3. Видението с ходатайствената скръб	21
4. Видението с пророческата скръб.....	30
5. Видението със скръбта на жертвата	38

КЪМ СЪРЦЕТО ТИ

Скъпи ми братко! Верни ми приятелю!

Една страшна умора и едно изтощение до смърт тежат върху сърцето ми. Тежат така, сякаш че огромна невидима скала е притиснала всичките ми жили и кости. И там – под невероятната тежест – сърцето ми се бори за няколко сантиметра място, за да продължи да тупти и аз да продължа да живея.

През какви ли не изпитания преминах през годините? Какви бури и урагани трябваше да претърпя? Колко ужасни стрели на човешка и демонична злоба трябваше да се забият в гърба ми? Колко кал и помия или колко хвърлени камъни трябваше да понесе главата ми?

А през всичкото това време милиони хора край мен живееха демоничния сценарий на живота си, без да осъзнават, че разпиляват нещо, което Бог им дава само веднъж. Потърсили най-малкото съпротивление, те предпочетоха да ходят по широкия път, вместо да се подвизават да влязат в тесния. Без да осъзнават, че сегашното широко има сетнината да стане ужасно тясно, а сегашното ужасно тясно – сетнината на свобода, простор и Вечен Живот.

Да, братко мой!

Точно така виждам нещата след толкова години на изнуряване за моя Господ и Неговото Царство. Защото Небесните ни домове са горе, в широкото, а затворът за нечестивите е стеснен и е по-отдолу. Тъй щото, ако си приготвил сърцето си за широкото на Небето горе – да претърпиш всичкото притеснение на земята долу. Но ако си предпочел широкото на земята долу – да попаднеш в теснината на самия ад. Виж графиката, която направих за по-добра представа:

Разсъждавайки над тези два съдбоносни триъгълника (защото погледнати духовно те наистина са такива) – аз избрах и възлюбих Божият, който е стеснен долу на земята, но се разширява нагоре към Небето, за разлика от дяволския, който е широк долу на земята, но се стеснява много по-надолу. И когато видях сърцето си в самата теснина на Божия триъгълник и погледнах нагоре, от устните ми се изтръгна вик към Господа на небесата:

“О, Исусе! Докога слугата Ти ще стои в самата теснина на съдбоносния Ти триъгълник? Няма ли да дойде друго време, други дни и друга съдба за пророка Ти? Няма ли Ти, Господи, да заповядаш да се издигна нагоре? Няма ли сърцето ми да вкуси сетнината на прекрасните стихове, които гласят:

“В притеснението си призовах Господа; Господ ме послуша и ме постави на широко място...”¹

¹ (Псалом 118:5)

В отговор на молитвата ми, на сълзите ми и на всички ми плач пред Него, Исус се сниши от широкото горе и дойде при мен, за да отговори на утеснението ми. Така Той бръкна в пазвата на мантията Си и извади издължена конусовидна чаша, като ми казваше:

“Виж тази чаша! Прави ли ти нещо впечатление в нея?”

“Да, Господи! Забелязвам, че тя е широка горе, но е тясна долу...”

“Точно така, както и Аз идвам отгоре, а ти сега си долу!” – ми отговори Исус и продължи, като казваше:

“А не бях ли Аз Човешкият Син, Който отгоре слезе долу, за да спаси човешките чеда? И нямах ли притесненията, на които и ти днес си предаден по Волята на Отца Ми? Разбираш ли тогава, че Оня, Който е най-горе, благоволи именно в тези, които са най-долу?”

“Но защо, Исусе, Ти благоволиш в тези, които са най-долу?” – попитах отново аз. А Господ, като ми се усмихна, простря показалеца Си към дъното на чашата. И като го почука многозначително с пръст, отново започна да ми говори, като казваше:

“Аз ти дадох да притежаваш богатството на Моя ум, на Моята Мъдрост, на Моята Светлина. Как мислиш тогава? Не е ли съдбата на всеки от Моите слуги досущ като тази чаша, която ти показвам? Не тръгвате ли всички от тясното, за да излезете на широко? Не преживявате ли всякакво притеснение заради Мене? И не затова ли, когато Си отивах от света на човеците, Аз казах на учениците Си:

“Моята чаша наистина ще пиете, и с кръщението с което Аз се кръщавам, ще се кръстите...”²

Как мислиш, слуго Господен? За обикновена чаша ли говорих на Моите ученици? И те като от обикновен човек ли приеха думите на Господа?”

“Не, Исусе! Твоите ученици знаеха, че Ти Си Божият Син, Единородният от Отца, Който слезе на земята, за да даде на света Спасение и Вечен Живот...”

² (Матей 20:23)

“Разбираш ли тогава, че въпреки многото обикновени чаши, които можеш да напълниш с всякакви течности, Аз говоря за една точно определена Чаша, която Отец дава да се пие от Сина, а Синът дава да я пият само Истинските Му свидетели и последователи? И тази Чаша не е материална, нито е плътска, та да я търсиш така, както рицарите темплиери са търсили Свещения Граал.

Не, Стефане!

Тази Чаша е Страданието на Човешкия Син, което Отец Му наложи от Небето! Тъй щото Синът беше на дъното на Чашата, а в нея Отец допусна да се излее всичката мъка и скръб, всичкото страдание и печал, както и всичката ярост и злоба на дявола!

Сега разбираш ли по-добре защо показалецът Ми докосва дъното на Чашата, която държа?”

“Да, Исусе! Сега разбирам, че Твоят показалец докосва точно определеното място за моето сърце. Защото Твоята Воля е да изпия всичко, което Си пил и Ти в Гетсиманската градина...”

Чул последните ми думи, Исус погали главата ми. А след това с Глас на Свято съкровение Той отново ми каза:

“Укрепи сърцето си, слуго Мой! Защото твоят живот за Мене стигна до мястото, наречено Гетсимания. Място, където Господ ще ти покаже във видения каква е била Чашата, която Той е пил и за която се е обещал, че ще я пият и всичките Му последователи. И сега ти казвам, че искаш или не – ще преминеш през Моята Гетсимания и ще пиеш Моята Чаша. Не само ти, но и всички, до които достигнаха Моите думи и които приеха Моите пророчески видения. Затова се радвай, че си на дъното на Чашата, защото сетнината ти е в Простора на Божието Царство.

А сега Ме последвай в Божието Светилище. При Моя Бог и Отец, Който Сам ще говори на твоето сърце, както в дните на Моята Скръб говореше на Моето Сърце...”

1. ВИДЕНИЕТО В БОЖИЕТО СВЕТИЛИЩЕ

Братко мой! Верни ми приятелю!

Ако има трагедия, която ще се окаже твърде жестока и разрушителна за съдбата на света, то тази трагедия е в пълното разминаване между очакванията на земните и на Небесните човеци. Сякаш бяха малко стотиците и хиляди светски начини за успех, просперитет и лично щастие, щото към тях да се прибави и вярата в Бога. За последните сто години стотици милиони човеци бяха измамани, че с вяра в Исус могат да спечелят целия свят. Забележи – да спечелят света, а не да си събират съкровища на небесата!

Конституции, общества и народи се съградиха върху най-изродената представа за сетнината на вярата в Бога. Представа, с която измамените решиха, че Бог е силно ангажиран да благославя земята, понеже отдолу така искали "в Името на Исус". И същите тези земни човеци, зачеркнали от библиите си всички пророчески предупреждения за умноженото беззаконие на последното време, решиха в сърцата си, че докле чакат да дойде време за Рая на небесата, то могат спокойно да си направят и рай на земята. Но ето именно тук настъпи същинската трагедия. Защото Святият Бог на небесата отказа да създава друг Рай, освен единственият, който е горе. А дяволът, като изпълзя от ада, разпери тъмната си мантия, като казваше на всичката земна човешка амбиция:

"Рай ли искате, чеда мои? Нямаме проблеми! Който иска рай – нека да падне пред нозете ми и да ми се поклони! Тогава аз непременно ще му дам всичко!"

"Какво по-добро за човеците от рай на земята?" – рекоха си късогледите теолози и седнаха да скалпят нужните лъжливи доктрини и лукави трактовки. И никой от тия демонизирани сребролюбци и користолюбци не можа никак да чуе съдбоносния и страшен Глас на Господа. Глас, с който Той някога стъписа ученика Си Петър, но за който църковните величия бяха глухи:

“Махни се зад Мене, Сатано; ти си Ми съблазън; защото не мислиш за Божиите неща, а за човешките...”³

И ето така, братко мой, трагедията се задълбочи още повече. Защото тия, които мислиха за човешките неща, а не за Божиите, се умножиха и преумножиха. Тъй щото разминаването между надеждите на земните и Небесните човеци стана тотално. Земните човеци си направиха земни църкви, в които земни царе да им говорят за човешките неща, а не за Божиите!

Не е ли твърде силно това твърдение? Разбира се, че не е! Защото земният просперитет, земното образование и земната кариера, станали основи на тщеславните църкви, са човешки неща, които отговарят на човешките желания. В тях няма скръб, но има интереси и пари. В тях няма гонение, но има привилегии, почести, постове, титли, ръкопляскане, слава. В тях няма горчиви чаши, пълни с Христова Скръб, но кристални чаши, пълни с пенливо шампанско. В тях няма бедни Лазаровци, покрити с рани и струпей, но религиозни височества, светейшества, превъзходителства и високи преосвещения. И в крайна сметка:

В модела на човешко-демоничната християнска религия не е тясно, но е твърде широко. (Виж отново графиката в началото на книгата!) Толкова широко, колкото е широка Триумфалната арка в Париж, построена за преминаването на Наполеоновата армия след многото ѝ световни кръвопролития. Но аз нека да ти кажа, братко мой, един малко известен факт. И той е такъв, че тоя Наполеон, като решил да се уподоби на древния пълководец Александър Македонски, с един военен поход завладял Сирия и Египет в края на осемнадесети век. И като влязъл в Кайро на бял кон, погледнал с възхищение към пирамидите в пустинята. Така император Бонапарт посетил най-величествената от тях, Хеопсовата, и се затворил сам в покоите на Фараон. А половин час по-късно излязъл от покоите блед като платно. И когато подчинените му го попитали какво е видял, че да е толкова уплашен, той тихичко им казал:

“Дори и да ви кажа, няма никак да повярвате!”

³ (Матей 16:23)

Какво ли е видял Наполеон в покоите на Фараон? Не е ли видял самият Сатана, който му е обещал, че докато е толкова жесток и кръвопролитен, ще прави света широк под нозете му? И не затова ли няколко години след подвизите си в Египет войнолюбивият император заповядал да се построи за армията му широка Триумфална арка в Париж, която да подобава на възхищението му от пирамидата? Всъщност – в крайна сметка широкото за Наполеон скоро започнало да става тясно в битката при Лайпциг, още по-тясно в битката при Ватерло, и най-тясно – в заточението на остров Света Елена, където императорът умрял в мъки, грижливо тровен с цианкалий от британците. Сега разбираш ли, че всичките широки пътища на света са предадени на проклетия от Бога, понеже отиват в теснината на ада? И проумяваш ли най-сетне с колко съдба са заредени Святите думи на Исус:

“Влезте през тясната порта, защото широка е портата и пространен е пътят, който води в погибел, и мнозина са ония, които минават през тях. Понеже тясна е портата и стеснен е пътят, който води в живот, и малцина са ония, които ги намират...”⁴

Но какво значи да влезеш през тясната порта? Не е ли това – да приемеш с вяра в сърцето си, че този свят не е твоят дом, а в него ти си само пътник? Не е ли това – да изповядаш прекрасната Истина, че имаш на Небето дом неръкотворен и вечен? Не е ли това – да заявиш на света, че не е достоен за тебе, както и светът не намери Исус като достоен за него? Но ето, че отново стигам до страшната трагедия в разминаването между земните и Небесните човеци.

Първо: Небесните човеци живеят на тясно и тяхната вяра и надежда е за широчината на Небесното Царство, в което един ден Бог ще ги въведе като победители с Христовата Вяра.

Второ: Земните човеци живеят нашироко и тяхната измама е, че сетнина за поклоните им пред дявола няма.

Трето: Както е вярно, че Небето е по-широко от земята, и затова светът е тесен за Божиите чеда, така също е вярно, че адът е по-тесен от земята, и затова светът е широк за чедата на лукавия.

⁴ (Матей 7:13-14)

Давам ти всички тези Свети размисли, които Духът сега ражда в сърцето ми. Понеже искам посланието на тази пророческа книга да бъде разбрано от всичките Божии чеда. От онези, които днес са на дъното на чашата и тясното им става съдба, свързана с всички думи, произлизащи или свързани с понятието "тесен". Думи като "утеснение", "притеснение", "лишение", "притискане", "затвор", "угнетение" и "тъмница". Защото един Христов апостол написа някога в посланието си:

"И тъй, с преголяма радост по-добре ще се похваля с немощите си, за да почива на мене Христовата сила. Затова намирам удоволствие в немощи, в укори, в лишения, в гонения, в притеснения за Христа; защото, когато съм немощен, тогава съм силен..."⁵

След това кратко встъпление аз вече ще премина към самото видение, което Господ Исус разкри на сърцето ми. Защото Той отново беше до мен и ме въздигна нагоре със силните Си ръце, като ми казваше:

"Нека сега да те извадя от тясното на Чашата, за да поставя сърцето ти в широчината на Небето. Защото Отец Ми, Всемогъщият, има да даде на сърцето ти знания за Моята Чаша и за върховното Странение на Човешкия Син..."

След тези думи аз полетях, носен от ръцете на Исус, тъй щото пред очите ми се разкри широчината на Небесния Ерусалим. И ето, че аз и Господ вече вървахме по улиците на Небесния град, когато се приближихме до Двореца на Божията Святост, сиреч, до Светилището на Отца. А тогава, пристъпил напред, Господ вече отваряше вратите на Светилището, като ми казваше:

"Пристъпи и влез след Мене в Святото присъствие на Отца Ми. Защото по Неговата изрична Воля сега те въвеждам в Неговото Светилище..."

Думите на Господ се разтвориха в сърцето ми като вълните на голяма река. Толкова силно беше вълнението ми и благоговението ми от мястото, на което пристъпвах. И ето, че вратите на Светилището се разтвориха и Исус пристъпи напред, като вдигна ръцете Си и казваше на Отца:

⁵ (2 Коринтяни 12:9-10)

“Небесни Мой Боже! Слугата Ни вече е готов да отиде в дъното на Чашата! В Гетсимания – където Ти Си заповядал да престояват и превъзможват всичките Верни и Истинни свидетели на Твоя Син!

Говори на сърцето на слугата Си, Небесни Боже! Защото той стои в Присъствието Ти и Те слуша!”

Докато Исус говореше на Отца, Святият Дух изпълни всичките ми вътрешности, тъй щото паднах на коленете си и притиснах с ръце главата си поради преголямата Слава на Божието Светилище. А чул думите на Сина Си, Отец простря към мен огнените Си ръце и докосна главата ми, като ми казваше:

“Сине човешки, когото съм посочил, призовал и утвърдил да бъде пророкът на Сион! Повдигни очите си и гледай на трите Скърби на Сърцето Ми! Защото тия три Скърби на Моето Сърце, вече стават Скърби и на твоето сърце!”

Докато слушах Святите думи на Отца, самата Му огнена ръка повдигна главата ми, за да гледам в Светилището. И ето, че очите ми видяха река от Скръб, която течеше към Престола на Отца и водите ѝ се вдигаха по полите на Отческата мантия, като влизаха в Сърцето на Всемогъщия. А тогава Отец проговори, като ми казваше:

“Тази река от сълзи, която виждаш, е първата Скръб, която пие Сърцето Ми! Това е Скръбта на човеците, които не Ме познават, и по тази причина животът им е пълен с нещастия и злини. Всеки от слугите Ми, който Ми се посвети, за да познава Съвършената Ми Воля, трябва да пие от сълзите на тази река и така духовно да съучаства в страданията на човеците! Когато пиеш сълзите на тази река, ти ставаш един от Моите ходатаи! Сиреч – слуга, който в Пролома се застъпва за човеците, които не Ме познават, тъй щото Аз да им покажа Милост и да свържа съдбите им със Спасението и Вечния Живот, които им давам в Името на Исус! Но ти сега гледай отново на втората Скръб, която ще покажа пред очите ти...”

Едва чул последните думи на Отца, аз видях втора река в Божието Светилище. За разлика от първата, която течеше към Престола и се възкачваше по полите на Отческата мантия, за да влезе в Сърцето на

Отца, тази втора река извираше от Божието Сърце и тръгваше по гънките на Святата Му мантия, за да се излее в самото Светилище и да тръгне натам, накъдето Духът би й посочил.

А тогава Всемогъщият отново проговори на сърцето ми, като казваше:

“Сине човешки! Тази втора река от сълзи, която виждаш, е втората Скръб, която се ражда в дълбочините на Сърцето Ми! Това е Скръбта Ми за човеците, които Ме познаха като Бог, но подмамани от дявола се отвърнаха от Моите пътища и от Моите повеления! Така те повторно прободоха Сина Ми и направиха Сърцето Ми твърде много да страда и да скърби! Всеки от слугите Ми, който Ми се посвети, за да познава Съвършената Ми Воля, трябва да пие от сълзите на тази река и така духовно да съучаства в Моята Лична Скръб!

Когато пиеш от Моите сълзи, ти ставаш един от Моите пророци! Сиреч – слуга, на когото давам да излее всичката Ми Скръб в думи и видения, които да даде на поколението, което Ме остави и което Ми обърна гръб! Сълзите в тази Моя река са горчиви като пелин! Горчиви като водите на Мера! И всеки, който ги пие, непременно ще се вгорчи в Господната Скръб, за да пророкува и рикае за горкото, което ще сполети всичките Божии отстъпници!

Но ти виж и третата река от Скръб! Защото тя е най-страшната, която може да се намери! И само човеци, изцяло изпълнени от Святия Дух, могат да я понесат и превъзмогнат!”

След тези думи на Отца, аз видях и третата река в Божието Светилище. Оприличена на черна и гъста сатанинска отрова, тя течеше към Престола на Отца, а тъмните й води вече се готвеха да осквернят полите на Отческата мантия. Но ето, че там, пред полите на Отец, коленичи Господ Исус. И като простря в ръцете си Собственото Си Сърце, оприличено на чаша, започна да събира в нея всичката отрова от реката, тъй щото дори капчица от нея не можеше да оскверни Отца. Така Божият Син изпиваше отровата вътре в Себе Си, а Собствената Му Кръв се преборваше с отровата, докато накрая реката пресъхна и отровата се

свърши. И когато погледнах на моя Господ, аз видях, че по челото Му беше избила Собствената Му кръв. Това ме накара да възридая и да извикам:

“О, Отче мой! Какво Си дал да гледа слугата Ти? Мъка ме тресе, Свети Татко! Ужас се опитва да ме обземе!”

А Отец, като усили Огъня в ръката Си, изпълни ме докрай с Любовта Си, като ми казваше:

“Сине човешки! Тази отровна река е третата Скръб на Сърцето Ми! Скръб, която иде от дявола, който е клеветникът на човеците! Скръб, с която някога допуснах Моя Син да бъде предаден, осъден и разпнат! Скръб, която Синът Ми изпи до последната капка – без да се поклати и без да се отвърне от Мене! Без да пожелае да осъдя човечеството, но да осъдя Самия Него! Без да пожелае проклетия за човешкия род, но да намеря Самия Него, като проклет и причислен към беззаконните! Без да пожелае смърт за грешните, но Сам да вкуси смърт, като осъден за грехове, които не е сторил!

Всеки от слугите Ми, който Ми се посвети, за да познава Съвършената Ми Воля, трябва да пие от дяволската отрова на тази река, да я потуши и превъзмогне в сърцето си, и така духовно да съучаства в Скръбта на Сина Ми!

Когато пиеш отровата на тази река – ти ставаш като една от Господните Жертви! Като един от юнците пред Олтара Ми, който не е обичал живота си дотолкоз, че да бяга от смърт! Защото само така клеветникът на човеците може да бъде свален долу! И едва с изпиването на тази трета Скръб, Аз ще те потвърдя като един, който е изпил цялата Господна Чаша и е съучаствал във всичкото Господно страдание!

Тия са трите Скръби на Сърцето Ми, слуго Мой!

Всеки, когото съм посочил, одобрил и възлюбил, пие Чашата Господна, за да се уподоби във всичко на Моят Син Исус! Защото Моят Син е Ходатаят на ходатаите, Пророкът на пророците и Агнецът, послужил за пример на всичките Ми жертвени юнци! Тръгни след Него, защото Той ще те заведе до Собственото Си място в Гетсимания! И като те постави до Себе Си, ще те направи не

просто да останеш буден, но да изпиеш Неговата Чаша и да се кръстиш в Неговото Кръщение!”

Братко мой! Много Свети видения и съкровени думи съм получавал от Светия Отец! Но тези последните, които получих от Него в Светилището Му, бяха най-съвършеното доказателство, че всичко, което съм преживял и написал за Небето, е било само подготовка за най-великото от всичките тайнства на Христовата Вяра. Тайнството да пиеш Неговата Чаша и да съучастваш докрай в Неговото Странание! Амин и Амин!

2. ВИДЕНИЕТО С ГОСПОДНАТА ЧАША

Братко мой! Верни ми приятелю!

Когато стане въпрос за Господната Чаша, в мнозинството християни изниква една единствена представа, която е свързана с Господната Пасха. Тъй щото да пият от Господната Чаша вярващите го разбират именно така – да вземат Господна вечеря, сиреч, Хлябът и Виното, с които Господ уподоби Своята Плът и Своята Кръв.

Но едно е да пиеш от Господната Чаша, когато участваш в Пасхата, а съвсем друго – да приемеш да пиеш от една друга Чаша, за която Сам Исус се помоли на Отца, като Му казваше:

“Отче Мой, ако е възможно, нека Ме отмине тази чаша; не обаче, както Аз искам, но както Ти искаш...”⁶

Вярвам, сам се убеждаваш, че тази Чаша, за която Исус молеше Отец ако е възможно да Го отмине, не беше Чашата за Неговата Пасха. Защото за Пасхата Си Исус каза нещо друго:

“Твърде много съм желал да ям тази Пасха с вас преди да пострадам...”⁷

Виждаш ли, че на Пасхата Господ употребява израза **“преди да пострадам”**? Е, знай тогава, че Чашата, за която Исус ще ти говори с пророческите видения в тази книга, е именно Неговото Странение, Неговата Свята и божествена Скърб, която Отец Му наложи след Пасхата. Защото Исус отиде на едно място в Гетсимания, за да изпие Сам трите Скърби на Отческото Сърце.

Нека, преди да ти разкрия виденията от моя Господ, отново да ти напомня вече казаното. А именно – че Чаша има там, където Божият последовател бъде поставен от широко на тясно. Тъй щото, пребъдвайки в тясното дъно на Чашата, да изпие всичкото злострадание, на което е бил предаден по Волята на Отца. И понеже става дума именно за злострадание, то нека ти напомня едни думи на Апостол Яков, понеже те се вписват съвършено в темата за Чашата. Ето тези думи:

⁶ (Матей 26:39)

⁷ (Лука 22:15)

“Братя, вземете за пример на злострадание и на твърдост пророците, които говориха за Господното име. Ето, облажаваме ония, които са останали твърди. Чули сте за търпението на Йова, и видели сте сетнината въздадена нему от Господа, че Господ е много жалостив и милостив...”⁸

Какъв беше Божият слуга Йов, братко?

Не беше ли той първоначално **“най-големият от всичките жители на изток”**, тъй щото никой не можеше да се съизмерва с неговите благословения и с всичкото благоденствие, дадено му от Бога? Но ето, че Отец решава нещо в Сърцето Си. А именно – да премести слугата Си Йов от единия триъгълник в другия. И тогава в живота на Йов дойде скръбта. Дойдоха разоренията, злощастията и болестите. Всъщност – широкото се смени с тясно и Божият слуга Йов беше поставен в дъното на Чашата на Страданието. Но както ни показва “Книгата Йов”, търпението на Божия слуга, сълзите му и вътрешният му стоицизъм го направиха да превъзмогне над тясното. И не просто да го превъзмогне, но послушал пратеника Елиу и смирил сърцето си - да намери изходния път, даден от Бога и свързан с благословение, широчина и простор.

Давам ти този Свят библейски пример, за да насърча сърцето ти. Защото е много лесно да говориш за Бога, ходейки по широкото с нозете си. Много е лесно да славиш Бога, когато всичко в живота ти е подредено, нямаш гонение и те съпътстват успехи и радости. (Кой ли бог обичаш тогава?) Но както е вярно, че се наричаме християни, понеже следваме Христос и Му подражаваме, така е вярно, че там където ходи Той – ще ходим и ние. Там, където пребъдва Той – ще пребъдваме и ние. Чашата, която пие Той – ще пием и ние. Кръщението, с което се кръщава Той – ще се кръстим и ние.

Тази книга ще говори за мястото в Евангелието, където никой не би искал да отиде. А ако някой все пак отиде, без да е бил утвърден и подготвен от Бога, (както отидоха и учениците на Господа, които все още не бяха изпълнени със Святия Дух) – да проспие времето, което Господ е заповядал за бдение, пребъждане и превъзможване.

⁸ (Яков 5:10-11)

И така, братко мой, нека вече започна духовното пътуване с моя Господ. Защото сърцето ми все така оставаше с Него в Божието Светилище, запалено от последните Свети думи, изречени от Отца. А моят Господ, като се приближи до мен и Кръвта Му все още се стичаше по челото Му, започна да ми говори, като казваше:

“Слуго Мой! Сега ти ще последваш твоя Господ до най-скръбното и мъчително място в Живота Му. Затова нека първом да ти покажа къде Отец Ми излива трите Скръбни реки от Светилището. Защото ти непременно трябва да видиш Чашата...”

След тези Свои думи Господ тръгна напред, като излезе от Божието Светилище, а аз Го последвах. Така Той вървя известно време, заобикаляйки Божия Дворец на Святостта. А накрая влезе през една странична врата, която вероятно се намираше някъде зад Трона на Отца. И когато пристъпих след Исус, сърцето ми примря от изумление. Аз виждах един огромен духовен отвор във вид на кръг. Границите на този отвор бяха от сгъстено присъствие на Святия Дух, подобно на стъкло. И колкото повече този отвор слизаше надолу от Небето, толкова повече той се стесняваше и стесняваше, а самият му край стигаше до точно определено място на земята. А докле гледах, изумен от мащабите на отвора, Господ го посочи с ръка, като ми казваше:

“Ето я Чашата Ми! Горните ѝ разширени граници стигат до Божието Светилище, а долният ѝ стеснен край докосва Гетсимания. Всяка от трите реки на Скръбта, която тече в Светилището, се излива в Чашата Ми, тъй щото всеки от Моите Истински свидетели и последователи, които Отец Ми е поставил в Гетсимания, да я пият така, както я пиеше Човешкият Син...”

Слушах думите на Исус и погледът ми се взираше надолу, към Гетсимания. А тогава, забелязал нещо чудно, аз попитах моя Господ:

“О, Исусе! Едва сега сърцето ми приема в твърде голяма пълнота Твоята Чаша. Но аз недоумявам за нещо, Господи! А именно – как се влиза в Твоята Чаша? Защото границите на Чашата стигат до Божието Светилище, а надолу стените ѝ я ограничават и стесняват. Трябва ли човек да се качи до Светилището на Отца, за да влезе в Чашата и да слезе до дъното ѝ?”

Исус се усмихна на въпроса ми, а след това започна да ми говори, като казваше:

“Чашата наистина е много здрава и действа само в живота на посочените от Отец Ми люде. Но ти сега виж какъв е отговорът в Моето Евангелие, където за твоя Господ е записано:

“И излезе да отиде по обичая Си на Елеонския хълм; подир Него отидоха и учениците. И като се намери на мястото, рече им: Молете се да не паднете в изкушение. И Той се отдели от тях колкото един хвърлей камък, и, като коленичи, молеше се, думайки: Отче, ако щеш, отмени Ме с тази чаша; обаче, не Моята воля, но Твоята да бъде...”⁹

Как мислиш слуго Господен? За какво отделяне на Господ от учениците Му става дума, тъй щото да е написано, че е “един хвърлей камък”? Ще приемеш ли обяснението, че това е разстоянието, което би се получило когато метнеш камък с ръката си?”

“О, Господи мой! Аз винаги съм приемал и прочитал тоя стих от Евангелието с такова разбиране?”

“Приеми тогава Моето разбиране! Защото то не е човешко, но божествено! Понеже “единият хвърлей Камък”, който беше разстоянието между Господ и учениците Му е равносилен на това, че Сам Отец хвърли Камъка Си Исус в дъното на Чашата. И тогава разстоянието между Мене и Моите стана толкова голямо колкото е голяма разликата между спането и бдението, между ужаса и спокойствието, между радостта и скръбта, между Живота и смъртта.

Затова нека цялата Ми Църква да знае, че “единият хвърлей Камък” е разликата между Божието и човешкото благовестие! Защото между тях има страшна пропаст! Пропаст, която човеците няма никак да преминат, ако не останат будни с Мене и не поискат да вкусят от Моята Смърт. Разбираш ли това?”

⁹ (Лука 22:39-42)

Можех ли да не разбера моя Господ, след като устните Му блестяха от Съвършена Благодат? Разбира се, че Го разбрах! И тогава, паднал пред нозете Му, аз ги погалих с ръцете си, като Му казвах:

“О, Исусе! Сигурно Си бил твърде наскърбен, когато Твоите ученици заспаха, докле Ти пиеше Чашата Си! Понеже не веднъж, но три пъти Ти се връщаше при тях и все ги намираше заспали! Но точно сега, в края на дните, и преди Твоето Славно явление, аз Те моля с цялото си сърце:

Издири, Свети мой Господи, човеци от всеки народ, от всяко племе и език, които да направиш Свои свидетели от мястото Ти в Гетсимания! Издири, скъпоценни мой Спасителю, люде, които да не обичат живота си дотолкоз, че да бягат от смърт! Защото само с такива човеци ще се сбъдне писаното, че те побеждават дявола със словото на собственото си свидетелстване. Ето, Исусе! Аз не искам да спя, когато Ти пиеш Чашата Си! Аз не искам да стоя далеч от Тебе, **“на един хвърлей Камък”** от Славната привилегия на Отца! Не, Господи мой! Аз искам Ти да бъдеш Камъкът, на Който да положи ръцете си и да изпия всяка капчица от Твоето Страдание! Говори ми, Господи! Употреби ме още веднъж! Защото има люде на земята, за които Твоите думи са като дълго чакан дъжд, като жадувано слънце, като скъпоценен плод!”

В отговор на молитвата ми, Исус погали нежно главата ми. А след това отново ми проговори, като казваше:

“Аз ще зачета молитвата ти, слуго Мой! И наистина ще ти говоря в Дух на Съвършено Посвещение! Но сега ти казвам, за да знаеш, че Скръбта Ми ще бъде като три прелели реки, и болката Ми – като болка от хиляди ножове и стрели! Защото Господната Чаша не се дава да се пие от човеци! Не! Тя се дава за пиене само на Господ, Който се е изобразил и утвърдил в човеците!

Затова сега те предупреждавам:

Не очаквай съчувствие от човеци, които нямат Мене, защото такава няма да получиш!

Не очаквай състрадание от днешното спящо християнство, което нехае за Чашата Ми, защото такава няма да получиш!

Очаквай само ангел от Отца Ми, който както укрепяваше Мен, така ще укрепи и тебе! Защото Аз непременно ще бъда Камъкът от Сион, на Който ще подпреш ръцете си, за да издържиш в най-съдбоносната проверка, с която Отец Ми ще те одобри и запечата!

А сега Ме последвай до дъното на Чашата Ми и до мястото на Човешкия Син! За да участваш в Моето Странение, за което си посочен от Отца Ми!”

3. ВИДЕНИЕТО С ХОДАТАЙСТВЕНАТА СКРЪБ

Братко мой! Верни ми приятелю!

Аз искам наистина да проумееш каква книга държиш в ръцете си и какво послание стига до сърцето ти. Защото, най-вероятно, за това послание не ти е говорил никой. Истината е, че днес е времето, когато много християни искат да вървят с Господа, но някак си на дистанция от Него. Те се дистанцират от Исус във времето, когато Той ни призовава да станем участници в Неговото Страдание. Те искат да влязат в Небесното Царство по възможно най-лесния начин. Без нито една рана, без нито един трън в слепоочията си, без нито една драскотина дори. На такива човеци устата трудно може да бъде затворена, когато стане въпрос за хвалба или славословия. Те викат "Амин" и "Алелуя" по-гръмогласно от всички в църковното събрание. Но когато дойде злият ден и водите на нечестието се надигнат, за да отвърнат човеците от Господния Път, тия дистанцирали се от Исус човеци си плюят на петите и бягат от Новия Завет като атлети на олимпиада.

Нека преди видението с първата Скръб, да ти припомня една случка в Евангелието. В нея една амбицирана майка реши да скъси дистанцията си с Господа. И не просто да я скъси, но да направи предложение на Исус за двамата си сина. Ето – прочети сам думите на тази жена:

"Тогавя майката на Заведеевите синове се приближи при Него заедно със синовете си, кланяше Му се и искаше нещо от Него. А Той й рече: Какво искаш? Каза Му: Заповядай тия мои двама сина да седнат, един отдясно Ти, а един отляво Ти в Твоето царство. А Исус в отговор рече: Не знаете какво искате. Можете ли да пиете чашата, която Аз имам да пия? И да се кръстите с кръщението с което Аз се кръщавам? Казват Му: Можем..."¹⁰

Виждаш ли, братко мой, ето такава дързост днес е необходима на всички ни! Дързост – с която да поискаме да бъдем отляво и отдясно на Господ Исус в Неговото Царство и да Му кажем, че можем да пием Чашата Му. И при все, че нашата дързост няма да наруши Отеческия Извечен

¹⁰ (Матея 20:20-22)

Избор (защото седналите свидетели отляво и отдясно на Исус са отдавна известни) пак ще чуем от устните на Благодатния Неговото Съвършено обещание:

“Моята чаша наистина ще пиете, и с кръщението с което Аз се кръщавам, ще се кръстите...”¹¹

Отново ти казвам, за да запомниш, че днес е времето на абсолютното дистанциране от Господ Исус. И самата дистанция, наречена **“един хвърлей Камък”**, ще се окаже съдбоносна за много човеци. Защото Сам Бог ще им даде един ден да видят, че не са поискали да следват Сина Му докрай, нито дори да изпият капчица от Скръбта Му. Но на тези, които Святият Дух ще изпълни с копнеж да последват Исус в Гетсимания, аз ще напомня твърде великите стихове, записани в “Посланието към Евреите”:

“Но виждаме Исуса, Който е бил направен малко по-долен от ангелите, че е увенчан със слава и чест поради претърпяната смърт, за да вкуси смърт с Божията благодат, за всеки човек. Защото беше уместно, щото Онзи, заради Когото е всичко, и чрез Когото е всичко, като привежда много синове в слава, да усъвършенства чрез страдания Начинателя на тяхното спасение...”

¹²

Ако Начинателят Исус се усъвършенства чрез страдания, то с какво друго да се усъвършенстваме ние, ако не чрез същите страдания? И ако Той изпи всичките глътки от Чашата Си в Гетсимания, то няма ли и ние да ги изпием? Ето, казвам ти братко мой, че времето е много кратко. Толкова кратко, щото като погледнем нагоре и видим с вяра, че в Небето около Господа са духовете на усъвършенстваните праведници, то и ние да се подвизаваме в краткото ни време, за да станем като тях. Защото тия праведници около Спасителя Христос не са се усъвършенствали да грабят или насилват, нито да се образават и титулуват, нито да печелят и мамят.

Не! Те са се усъвършенствали в Гетсиманската градина! В дъното на Господната Чаша, където Отец им е дал да бъдат съучастници на

¹¹ (Матей 20:23)

¹² (Евреи 2:9-10)

Христовите страдания. Защото един от тия усъвършенствани праведници написа в посланието си за всички ни:

“Защото, както изобилват в нас Христовите страдания, така и нашата утеха изобилва чрез Христа. Но, ако ни наскърбяват, това е за вашата утеха и спасение, или ако ни утешават, това е за вашата утеха и спасение, която действа да устоявате в същите страдания, които понасяме и ние...”¹³

И ако след всичко казано и написано дотук ти наистина искаш да последваш Господ в Гетсимания, то се пригответи да прочетеш всичките редове и изречения на тази пророческа книга.

Останал с духа и сърцето си до Исус и гледайки на Чашата Му от стаята в Божието Светилище, аз знаех, че ми предстои най-славната от всичките привилегии на живота ми за Бога. Привилегията да пристъпя с Него и да преживея със сърцето си всичко, което е преживял и Той. И ето, че Господ ме погледна с твърде проникновени зеници. А след това започна да ми говори, като казваше:

“Нека сега двамата с теб да се спуснем до дъното на Моята Чаша. Защото това е най-съдбоносният от всичките изпити, които Отец Ми е поставял пред сърцето ти. А сега Ме последвай...”

След последните Си думи Исус ме хвана здраво със силните Си ръце, тъй щото двамата с Него започнахме да се спускаме в самата Чаша. Не знаех колко дълго продължи спускането, но в един момент очите ми забелязаха дърветата на маслинова горичка, от чиито клони се носеше чудно благоухание. Така, стъпили на самата земя, ние вече бяхме на мястото, наречено Гетсимания. И докле аз гледах встрани, Господ вдигна ръка и посочи към Небето, като ми казваше:

“Не гледай встрани, но нагоре. Защото сега ти давам да видиш колко голяма е Чашата на Човешкия Син...”

С възмущение повдигнах главата си към Небето, осеяно с милиони блещукащи звезди. И тогава отново видях Чашата на Господа, но този път – от самото ѝ дъно нагоре. А това ме накара да попитам Исус:

¹³ (2 Коринтяни 1:5-6)

“Господи мой! Нима сега всички онези сълзи от първата река на Скръбта ще потекат от Небето надолу?”

“Да, Стефане! Точно това ще видиш след малко. Но както ти обещах в твоята молитва към Мене, Аз ще бъда твой Камък. Камъкът, на Който ще положиш ръцете си. Камъкът, Който ще те държи, за да не потънеш в земята от чрезмерната Скръб, в която Отец Ми ще те потопи. Затова сега ти казвам: Не преставай да се молиш, докле пиеш глътките на първата Скръб! И не преставай да слушаш думите, с които Камъкът ще докосва сърцето ти!”

Ето, че моят Господ мигновено се уподоби на бял Камък, а аз коленичих до Него и прострях ръцете си, за да Го обгърна. А тогава от Небето се плиснаха всичките сълзи от реката на първата Скръб, която е Скръбта на Божиите ходатаи. Така, следвайки очертанията на Чашата, Скръбта прииждаше все по-бързо и по-бързо. Докато накрая цялото ми същество беше потопено от неизброимите сълзи на всичката човешка скръб по земята. И един Небесен Глас премина през сълзите на реката, като казваше на сърцето ми:

“Той бе презрян и отхвърлен от човеците. Човек на скърби и навикнал на печал; и, както човек, от когото отвръщат хората лице, презрян бе, и за нищо Го не счетохме. Той наистина понесе печалта ни, и със скърбите ни се натовари; а ние Го счетохме за ударен, поразен от Бога, и наскърбен...”¹⁴

Докато слушах Святите пророчески стихове, Скръбта започна да поглъща цялото ми сърце. И милиони сълзи се вляха в духа ми, раждайки страшни видения пред очите ми. А аз, вкопчил се за Камъка Исус, възридах в Скръбта, като Му казвах:

“О, Господи мой! Страшен глад виждам по земята! Недохранени майки скубят треви, за да ги сложат в изпръхналите устни на дечицата си! Кой ще нахрани тия гладни, Боже? Кой ще засити телата им, които са толкова слаби, щото ребрата им изпъкват като на живи трупове?”

В отговор на риданието ми, Камъкът проговори на сърцето ми, като казваше:

¹⁴ (Исаия 53:3-4)

“Скърби, слуго Мой! Викай към Отец на небесата, за да нахрани гладните! Скърби за всички глад на хората! Защото в тоя час Вавилон се весели поради преяждането си!”

Докато Камъкът говореше на сърцето ми, сълзите от реката нахлуха с нова сила в духа ми. И нови, още по-страшни и ужасяващи видения разлюляха цялото ми същество. Понеже виждах мизерия и бедност, несъизмерими с всякаква човешка представа. От умиращи хора в кашони по улиците на градовете, до страдалци в мръсни гета, подлези и мостове. Очите на тия хора се блъскаха в моите очи, като крещяха в печалта си:

“Къде е Бог, за да ни види? Къде е Христос, за да ни докосне? Къде е Благодатният, за да ни благослови?”

Ужасът на виденията ме накара силно да притисна Камъка и да Му кажа:

“Ах, Скъпоценни мой Исусе! Защо ръката Ти не достига до тия сиромаси? Защо очите им са пълни с толкова печал, която крещи и задава въпроси без отговор?”

В отговор на думите ми, Камъкът отново шепнеше думи на сърцето ми, казвайки:

“Скърби, слуго Мой! Скърби за всичката мизерия на хората! Скърби поради челюстите на всичката сиромашия, които смилат вярата и надеждата на хиляди по хиляди! Скърби и ридай за всичките бедни, защото в този час Вавилон позлатява големците си по земята! Но пак ти казвам, че за последният бедняк от последното гето и от последния кашон на улицата има повече надежда в Небето. Защото такъв, подобно на Лазар, получава злините си приживе, както и Вавилон богатата си...”

Докато Камъкът ми отговаряше, нови и страшни видения се раждаха от сълзите в духа ми. Понеже виждах болници, претъпкани с охкащи и умиращи страдалци. Едни от тях – убивани от бактериални и вирусни инфекции, други – от ракови заболявания, трети – от инфаркт. Четвърти – от страшни психически разстройства в мозъка... Толкова много бяха болните, а очите им – запечатани с такава безнадеждност, щото едвам намерих сила да отворя устните си и да кажа на Камъка:

“О, Иисусе! Сърцето ми едва ли ще понесе по-страшна трагедия от тази, която виждам. Моля Ти се, Господи! Простри над тоя погиващ свят Собствените Си прободени ръце! И нека Кръв – Свята и пречиста - да капе, да капе, да капе! Да докосва раните на болните, да измива вътрешностите им, да убие всеки вирус и всяка бактерия, и да изгони всеки демон, който атакува живота на тия страдалци!”

В отговор на плача ми, Камъкът отново докосна със Светлина сърцето ми, тъй щото Господ ми говореше, казвайки:

“Скърби, слуго Мой! Скърби за всичките болести на човеците! Скърби за това, че никой не иска да плати за лекарствата им, нито иска да положи ръце за изцелението им! Скърби за това, че днес здравите нехаят за болните и злото им никак не ги засяга! Скърби за това, че всички вече са забравили, че са братя, родени от Единия Баща! Скърби за страшната несправедливост, защото в тоя час людете на Вавилон изглеждат по-здрави от всякога! И докле гледат на болните отвън, те никак не видяха, че са неизцелимо болни отвътре!”

Камъкът продължаваше да ми говори, когато нови и страшни видения от прелялата Скръб пронизваха цялата ми душа. И тогава видях стотици хиляди млади хора, погубени от ужас и прекършени като стръкчета млада трева. Това бяха наркомани с дълбоки торбички под потъмнелите си очи, които крещяха за поредната доза хероин и се гърчеха от спазмите на наркотичния глад. Други край тях, зомбирани от дима на марихуаната, гледаха с безизразни погледи в нищото. Млади хора с прегорени мозъци, които не искаха нищо друго, освен да избягат от страшната действителност на света. За да витаят в небитието на синтетичната лъжа и инжектирания рай.

Ужас, който не исках да понеса! Скръб, която не исках да приема! Мъка, заради която със сетната си сила прегърнах Камъка Исус, като Му казвах:

“О, Господи мой! Твърде страшни са тия гледки за сърцето ми! Млади хора, погубени в утрото на живота си! Излъгани от безпътицата и пожелали да избягат от реалността! Млади тела, които биха имали живец

да променят света, се оставят да потънат в мрака на безнадеждността и в безсмислието на измамата! Ако те търсят друга реалност – дай им я, Господи! Намери тези млади души и им дай да познаят Твоето Небе, Твоето Царство, Твоята пречудна реалност! Защото те бягат от света, за да намерят ада! А биха могли да бягат от света, за да намерят Теб!”

В отговор на трепереция ми от Скръбта глас, Господ ми проговори, като казваше:

“Скърби, слуго Мой! Скърби за всичката безнадеждност на хората, които посягат към наркотика! И моли се усърдно, та Аз да ги намеря и да им дам Моето битие! Защото в този час, когато трябва да издира Моите млади, Вавилон се чувства по-трезвен от всякога! Но той не знае, нито проумява, че е пленник на по-страшен наркотик и на по-ужасно омайване. Защото има чаша в ръката на Господа, с която ще бъдат омаяни и дрогирани царе и царедворци, водачи и високопоставени...”

Докле Камъкът говореше на сърцето ми, Скръбта от реката нахлу в мен с нова сила. И тогава очите ми видяха войни и разрушения, взривове и пламъци, картечен огън и прелитащи изстребителни самолети. А там, сред взривовете, обезумели майки вдигаха от развалините разкъсаните телца на децата си. И като крещяха неистово, скубеха косите си и биеха главите си в земята, та дано смъртта би ги погълнала. А пред тях, форсиращи двигателите до дупка, преминаваха джипове с надъхани рейнджъри, дъвчещи дъвки, вдигнали дула на автомати и готови да извършат докрай прочистването на района...

“О, Боже! Нима мога да понеса този ужас? Нима мога да преживея тази Скръб? Нима очите ми някога ще забравят или сърцето ми някога ще отхвърли Скръбта, в която ме потопиха сълзите на тези обезумели майки? Ще намериш ли човек на земята, с който да ги утетиш, Господи мой? И ще изтрие ли някой от паметта на тези майки гледката от разкъсаните тела на децата им?”

В отговор на риданието ми, Камъкът отново проговори на сърцето ми, като ми казваше:

“Скърби, слуго Мой! Защото все някой трябва да скърби на земята за ужаса на войните, разрушенията и кръвопролитията!

Скърби, слуго Мой! Защото са малцина ходатаите, които да проливат сълзи и да протягат ръцете си към Отца на небесата, за да се прекрати това прекомерно зло! Напротив – едни други зли ходатаи се молят войните да продължават. Едно зло и амбицирано християнство е решило да наложи модела на демокрацията си на всичките друговерни племена и народи. Затова ти казвам:

Скърби за всичките пленници на останалите религии, които водят обречени битки на див тероризъм с тщеславната християнска блудница! Те виждат в нея олицетворението на дявола, но са слепи за факта, че са пленници на същия дявол, който упражнява лукавия принцип “Разделяй и владей!” Но останалите религии няма никак да победят тщеславната блудница, защото Антихрист вече се готви да излезе на света и всички сили на Сатана вече са застанали зад отстъпилата църква! Защото и в този час блудницата води войни с друговерците в “Името на Христос”, решила, че с кръв и смърт ще защити или ще наложи Моето Евангелие!

Скърби, слуго Мой!

Скърби за всичкото злощастие между човеците!

Защото в този час Вавилон е по-щастлив от всякога!

Плачи за всичкото овдовяване и обезчадяване между човеците! Защото в този час Вавилонската блудница мляска съблазнително и тръби на висок глас:

“Седя като царица, не съм вдовица и печал никак няма да видя!”

Скърби за всичката човешка кръв, пролята от насилие, която отива в пръстта и напоява земята! Защото тя вика към Отец на Небето, както някога викаше и кръвта на Авел! И Отец Ми скоро ще ѝ отговори!”

Братко мой! Верни ми приятелю!

Прегърнал Камъка Исус, аз стоях и пиех първите глътки от първата Скръб на Отеческото Сърце. Пиех сълзите на всичките човеци, които не

познават Бога. Пиех злощастията на хиляди и милиони. Пиех въздишки, плачове и ридания, които никак не свършваха, но идваха на нови и нови вълни. И тогава разбрах, че има само едно Сърце, което е способно да изпие всичката Скръб на хората – Сърцето на моя Господ Исус! Защото това Сърце – изпило всичката човешка Скръб от миналото, настоящето и бъдещето – знае как да намери и как да утеши сърцата, които не го познават. Защото моят Господ непременно ще събере ходатаите Си в Гетсимания. И докато Вавилон пие чашата на мерзостта – те ще пият от Чашата на Скръбта. Докато Господ подейства чудесно сред всичките наскърбени и угнетени хора! Амин и Амин!

4. ВИДЕНИЕТО С ПРОРОЧЕСКАТА СКРЪБ

Братко мой! Верни ми приятелю!

Не знаей какво чудо е сътворил Господ в сърцето ми, та всякога да усещам Неговите Собствени мисли и вълнения. Не знаей как Той ме е свързал със Святия Си Дух, нито колко дълбоко ми е дал да пребъдвам в Него. Но онова, което със сигурност знаей, е неопровержимата истина, че когато Господ страда, страдам и аз. Когато Той ревнува, ревнувам и аз. Когато Той скърби – скърбя и аз. Не знаей дали това свидетелство на моята вяра ще ми бъде достатъчно, за да бъда спокоен, че Господ вече ме е записал в Книгата на Живота и ме е запечатал като един от Неговите. В крайна сметка – колкото християни – толкова и свидетелства.

Но тук и сега искам да ти кажа, че от многото печати, с които Господ може да те потвърди като Негов, най-убедителен и най-истинен е печатът на Скърбта. Този печат, който пророк Исайя ясно записа като печат на Исус Христос:

“Той бе презрян и отхвърлен от хората. Човек на скърби и навикнал на печал; и, както човек, от когото отвръщат хората лице, презрян бе, и за нищо Го не счетохме...”¹⁵

Когато Исус ти даде да станеш **“човек на скърби и навикнал на печал”**, то тогава ти наистина пиеш Чашата Му. Защото в тази чаша има скърби. Първо – скърбта на хората. Второ – скърбта на Божието Сърце. Трето – скърбта поради отровата на дявола.

Аз знаей, че мнозина ще попитат:

“Какъв е смисълът да се скърби? И изобщо – кого ползва тази скърб?”

На тия въпроси ще отговоря като кажа, че Скърбта на Господа не е самоцел. Не е Скърб заради самата Скърб. Но е Скърб, с която се плаща цена и се изкупват хората от рова на погибелта. Някога преди две хиляди години, когато Огнището на Исус, разпалено от Самия Него, се беше превърнало в първата Му Църква на земята, едно благовестие кълтеше по всичките кълчета на Израил, Гърция, Мала Азия и Рим. А за това благовестие в “Деянията на Апостолите” беше записано:

¹⁵ (Исаия 53:3)

“...и утвърдяваха душите на учениците, като ги увещаваха да постоянстват във вярата, и ги учеха, че през много скърби трябва да влезем в Божието царство...” ¹⁶

Аз наистина облажавам Ранната Христова Църква, понеже в нея всичко беше чисто и Свято. Чист и Свят първообраз, положен от Свещеника на Бога и Отца, утвърдил Своите лични Апостоли и Небесни пратеници. Тези Апостоли, сами преминали през Гетсимания и пили Чашата Господна, положиха живота си, за да научат Божиите чеда как да приемат Христовата Скръб в сърцата си.

Но ето, че времето се промени, понеже първото Огнище угасна и беше подменено от религиозна интерпретация, идоли, първенствуване и сребролюбие. А днес, двадесет века по-късно, една последна амбицирана блудница, имаща претенции да не е вдовица, но да седи като царица, изцяло зачеркна Скръбта на Господа и Неговата Чаша в Гетсимания. Тъй щото Страданието на Исус се превърна в една затрогваща картина, рисувана в стотици художествени интерпретации. Достатъчно е да си сложиш една такава картина на стената в къщи и... Спасението вече ти е в кърпа вързано. И когато невръстните ти чеда те попитат:

“Каква е тази картина? Кой е коленичил на белия камък и се моли, като гледа с глава нагоре към Небето?”

То тогава с възторг да им кажеш:

“О, това е Исус в Гетсиманската градина! Той там пие горчивата Чаша за нашето Спасение!”

Но нека ти кажа, братко мой, че докато тази картина от стената не стане Свят Дух в живота ти и съдба от Отец за сърцето ти, то напусто е да я гледаш и да ѝ се възхищаваш. Защото в днешните църковни събрания няма скръб. В тях има “свят смях”.

“Ха-ха-ха, хо-хо-хо, хи-хи-хи! Падай по гръб и отвори устата си да се кикотиш! Преживей докосването!”

Но на какво се кикотите, вие тщеславни безумци? Дали се кикотите, че Отеческото Сърце е прободено с хиляди ножове и стъпкано от хиляди крака? Дали се кикотите, че всичко Свято, Благовонно и Благоуханно вече

¹⁶ (Деяния 14:22)

е полепнало по подметките на обувките ви? Дали се кикотите, че сергиите на търговците ви са претъпкани от стока, която вие всякога купувате заради пълния възторг на демоните, от които сте обладани?

Нямаше ли кой да ви отрезви и да ви каже, че умноженото беззаконие не може да ражда смях и кикотене в сърцата на Божиите чеда, но непременно ражда преумножена скръб? Нямаше ли кой да ви предупреди, че колкото по-широки са станали пътищата към ада, толкова по-тесен е станал Пътят към Спасението и Вечния Живот? Няма ли, в контрапункт на вашето кикотене, един събуден да стане в събранието ви и да извика думите на Христос в Евангелието:

“...защото през ония дни ще има скръб небивала до сега от началото на създанието, което Бог е създал, нито ще има такава. И ако Господ не съкратеше ония дни, не би се избавила ни една твар; но заради избраните, които Той избра, съкратил е дните. Тогава ако ви каже някой: Ето, тук е Христос, или: Ето там! не вярвайте; защото ще се появят лъжехристи и лъжепророци, които ще покажат знамения и чудеса, за да подмамят, ако е възможно и избраните...”¹⁷

Знаеш ли какво е измамното знамение във време на голяма скръб, братко мой? Запомни от Господния пророк, че това е големият и шумен смях! Защото във време, когато цялата земя трябва да се потопи в сълзи и хората да молят Господ за Милост и Спасение, една тщеславна блудница съблазнително се разголва и кикоти. За нея Гетсимания не съществува. За нея Чашата на Христовото Страдание е древен евангелски реквизит, който вече е остарял и безполезен. Защото блудницата държи една друга чаша, пълна с нечистотиите от блудството ѝ с дявола. Но аз благодаря на моя Господ, че **“заради избраните онези дни ще се съкратят”**. И ако ти би ме попитал кои са тези избрани или за какво Отец ги е избрал, то аз ще ти отговоря така:

Във времето на блудния смях и възторженото кикотене, Бог Си избра люде, които да пият Чашата на Сина Му в Гетсимания! Във времето на скръб, **“небивала от началото на създанието”**, Отец избра човеци, в

¹⁷ (Марк 13:19-22)

чиито сърца да положи сълзите на Собственото Си Сърце! Във времето на лъжехристи и лъжепророци, които усилват екстаза на блудницата и удължават оргазма на лукавия, Бог Си избра и утвърди пророци, които да плачат с Плача на Еремия. Защото с тяхното ридание, молитви и страдание, Отец за последно ще премине със Святия Си Дух по лицето на земята.

За да утеши натъжените! За да избърше сълзите на страдащите!

За да премахне укора от людете Си!

Не можех с други думи или по друг начин да започна това второ видение от Гетсимания. Защото в него Господ щеше да даде на сърцето ми да пие от сълзите на Отческата Скръб. Затова и аз, стоейки до белия Камък и обгърнал Го с ръцете си, извиках към Исус, като Му казвах:

“О, Господи мой! Да очаквам ли втората река на Отческата Скръб? И ще има ли у мен сила, за да пия от сълзите на Отца?”

В отговор на думите ми, Камъкът проговори с Гласа на Господа, като ми казваше:

“Не, бой се, слуго Мой! Толкова години ти пиеш от Скръбта на Отца Ми, щото сега сълзите няма да дойдат върху тебе като изненада. Не! Те ще бъдат пълното потвърждение за сърцето ти, че то наистина е било посочено за съд на Божията Скръб. Но ето, сълзите на Отец Ми вече ваят в Чашата Ми! Затова не преставай да се молиш и отвори сърцето си за всичката Скръб на Моя Баща!”

Докле Камъкът изговаряше последните Си думи, аз вдигнах поглед нагоре, за да гледам на Чашата. А тогава от Небето върху нея започнаха да текат бисерни сълзи, които блестяха като звездите край тях. И ето, че сълзите скоро се превърнаха в река, която набра сила и слизаше все по-надолу и по-надолу. Така дойде миг, когато всичката Отческа Скръб обгърна сърцето ми със сълзите на Бога. И всяка от сълзите започна да влиза в сърцето ми, тъй щото аз я пиех и усещах нейния духовен заряд...

О, Боже мой! Колко горчиви бяха сълзите Ти! Първите от тях родиха видения, в които виждах Исус, блъскан и мачкан от хора с черни лачени обувки. Те стъпваха със злоба върху Главата на моя Господ, като оставяха отпечатащи от грайфери върху Лицето Му. А след това с ехидни гласове Му казваха:

“Да не Си посмял да смуцаваш бизнеса ни с Твоите души! Ти може да царуваш само горе! Тук, долу, царете сме ние! И каквото кажем – това става!”

“О, Господи мой!” – извиках през плач аз – “Отец скърби поради поругаването на Образа Ти! Образ, с който Той ни избра, за да бъдем съобразни на Тебе! И как сега да понеса горчивината на Отца? Как да утеша Сърцето Му? Как да Му кажа, че въпреки вълците в Храма, има хора, които Го обичат и няма никога да наскърбят Сърцето Му?”

В отговор на думите ми, Камъкът проговори, като казваше:

“Ридай, слуго Мой! И нека риданието ти да се превърне в думи, а плачът ти – във видения! Защото сега си във водите на Мера и сърцето ти твърде много ще се вгорчи!”

Отново усещах как хиляди Отчески сълзи влизаха в сърцето ми и ме изпълваха със страшни видения. Така отново виждах моя Господ в зала за конференции, където човек с черно сако се готвеше да Му се поругае. И като натисна с крака си Тялото Му, развя самото си пред възторжената публика и извади от него пачки с долари, като казваше:

“В джобовете на това сако се крие най-великото благоволение от Бога в слугите Му на последното време! О, Алелуя!”

След тия думи, скачайки неколкократно върху Господа, той трошеше ребрата Му и костите Му, като викаше с всичка сила:

“Кажете “Амин”! Искам едно здраво “Амин”!”

Гледайки на страшното поругание върху Исус, аз заплаках. Заплаках така, сякаш всяко счупване и прашене върху Тялото на Господа, беше мое счупване и прашене на моите кости.

“О, Господи мой!” – извиках аз в риданието си – “Отец скърби поради поругаването на Тялото Ти! И тоя сквернен човек, размахващ самото си в събранието, е строшил всичките духовни устои на човеците! Тъй щото в тоя миг те вече не са Твоето Тяло, което представлява Небето, но едно зловонно тяло на излъгани дяволски поклонници!”

В отговор на риданието ми, Камъкът отново ми казваше:

“Скърби слуго Господен! Проливай Божиите сълзи през очите си! И нека сълзите ти се превърнат в стрели, а ридаящия ти глас – в

Меч Господен! За да го развъртиш против тия, които разломиха Тялото на твоя Господ!”

Докато Камъкът ми говореше, Скръбта на Отца разлюля още повече сърцето ми, тъй щото вече плувах в сълзи и се опитвах да държа Исус. А тогава очите ми видяха друго страшно видение. Моят Спасител лежеше повален на земята, а ръцете Му и нозете Му – разпънати встрани. И ето, че там при ръцете Му дойдоха търговци. И като извадиха остри еднометрови гвоздеи, забиваха ги в дланите и в нозете на Исус, като си казваха един на друг:

“Тук е едно хубаво място за бизнес!”

А след това – положили върху четирите забити гвоздеа дървена поставка – те я закрепиха и покриха с измамливо бляскав висон. Така, наредили върху висона библии и всякакви християнски свидетелства, придърпаха столове и седнаха да продават. И докле Господ под масата им плачеше и викаше да престанат с беззаконието си, търговците вече бяха събрали тълпа от купувачи. А един от търговците, усетил Гласа на Господ, натисна с подметка устата Му, за да не му пречи, и вдигна библия, като казваше на купувачите:

“Купете си това издание! То е много ценно!”

Не можейки повече да гледам, аз изплаках в сърцето си и вдигнах очи към Небето, като казвах:

“О, Небесни мой Отче! О, Свети Татко на сърцето ми! Какво сториха тия изроди с Твоята Благодат? Защо прободоха Възлюбения на Душата Ти? Защо намразиха най-даващите ръце? Защо презряха най-чистите нозе? Защо затулиха най-благодатните устни? Какво искат тия изроди? Дял от Твоя Светъл Ерусалим ли или ужас в дълбините на пъкъла? Аз не ги разбирам, Боже мой! Аз не искам да ги проумея! Аз се ужасявам от злото, което те вършат на Твоя Син! Аз се гнуся от тоя най-проклет бизнес!”

Докато устните ми плачеха и сърцето ми се разкъсваше да гледа, Камъкът отново ми проговори, като казваше:

“Скърби слуго Господен! И нека гласът ти стане като гласовете на оплаквачите, които спохождат трупа на умрелия, преди да бъде хвърлен и заровен в пръстта. Защото това гнусно и развалено

поколение, което похули Божията Благодат, се завежда в плен и сетнината му е червей, който не умира, сред огън, който не угасва!”

Отново, за сетен път сълзите на Отческата Скръб притиснаха сърцето ми до самата основа на Камъка. И ето, че видях трима човеци, събрани в кръг около моя молещ се Господ. Хванали ръцете си, те ги вдигаха нагоре, като крещяха:

“Просперитет, теология, слава!”

И ето, че в тоя миг ръцете им претърпяха чудовищна трансформация, понеже се покриха с остри демонични израстъци. Но това още повече настърви хората, тъй щото те започнаха да се приближават един до друг, като крещяха същите думи. А накрая, когато бяха досами Господа, те забиха израстъците от ръцете си в главата Му, тъй щото Исус болезнено изплака. И в следващия миг самият дявол и Сатана разпери крилата си над тях, като им казваше:

“Гдето двама или трима са събрани в моето име, там съм и аз посред тях! Нека ви вдигна, за да бъдете издигнати на земята! Нека ви погала, за да бъдете моите свидетели до века!”

Така, вдигнал хората, Сатана извърна поглед към Исус, като Му казваше:

“Това е положението, Небесни Царю! Няма любов към Йеова там, където са похотта на плътта, пожеланието на очите и тщеславието на живота! Там е само любовта към мене и към моето царство!”

Гледах на острите шипове, останали върху Главата на Исус и окървавили нежните къдрици на косите Му. И тогава непосилно ридание се изтръгна от устните ми и излетя като лъч нагоре:

“О, Свети мой Отче! Колко ли сълзи е изплакал Апостолът и Пророкът Ти Йоан, когато е писал:

“Не любете света, нито каквото е на света. Ако люби някой света, в него няма любов към Отца. Защото всичко що е в света, - похотта на плътта, пожеланието на очите, и тщеславието на живота, - не е от Отца, но е от света...”¹⁸

¹⁸ (1 Йоаново 2:15-16)

И какво друго да роди похотта на плътта, освен лъжливо учение за просперитет? Или какво друго да роди пожеланието на очите, освен грима на Езавел? Или какво друго да роди тщеславието на живота, освен една евтина човешка слава и религиозно превъзнасяне?

Аз скърбя за това поколение, което Те остави и не Те обикна, Боже мой! Скърбя за тия, които сплетоха върху Святата Исусова глава трънливия венец на отстъплението и богохулството! Скърбя за тия, които оставиха Тебе, Извора на Живата Вода, и потърсиха щерните на всичката похот, сребролюбие и демонична измама!

Моля Те, Отче мой! Вземи скоро трънливия венец от главата на моя Господ и заповядай да стои върху моята глава! Аз ще го претърпя колкото Ти искаш да търпя! Аз ще го нося, ако трябва и цял живот и до сетен дъх! Но нека върху Главата на Твоя Син да няма нищо друго, освен венец на благодарение, почит и искрена любов довека!

Моля Те, Отче мой! Моля Те..."

Този път плачът ми продължи дълго, твърде дълго. И ето, че накрая Камъкът Исус проговори на сърцето ми, като казваше:

"Велика е Божиата Скръб, слуго Мой! И велики в Небесното Царство ще се нарекат човеците, които са участвали в нея! Защото всички те днес носят трънения венец на Господа! Отхвърлени и намразени от всичкото демонизирано християнство, което размени Отца, Сина и Святия Дух за просперитет, теология и човешка слава. Ето, ти вече си вкусил от сълзите на Отческата Скръб и си пил за втори път от Чашата на Моето Странение! А сега укрепи сърцето си повече от всякога! Защото третият път в Чашата Ми ще се излее всичката отрова на Сатана! И заради този трети път някога Човешкият Син се помоли, ако е възможно – да Го отмине тая Чаша. Но както тя не отмина Мен, така няма да отмине и теб, нито който и да е от човеците, които приемат тези Мои думи с вяра!

Укрепи сърцето си, слуго Мой! Да, крепи се!"

5. ВИДЕНИЕТО СЪС СКРЪБТА НА ЖЕРТВАТА

Братко мой! Верни ми приятелю!

При все, че чувствам сърцето си като къща, опустошена от ураганен вятър и от поройни дъждове, аз все още имам в духа си сила да издържа. И тази сила не е толкова в моето естество, което е като всяко друго човешко естество, колкото в Камъкът Христос, на Който се уповавам, и на Който съм подпрял всичката си вяра, надежда и любов. Казвам ти това, понеже Чашата на Исус не е като никоя друга чаша. Това е Небесна Чаша, вън от нашите разбирания и представи за нея. Това е Чаша, която подобава за изпитание само на божественото естество, което Святият Дух е изградил вътре в нас.

Помисли само колко сме слаби ние като човеци! Сълзите ни рукват още при първите белези на личното ни злощастие или изпитание. И с проливането на тези сълзи ние всъщност пазим вратите към сърцата си, пазим чисти зениците на очите си, за да не потъмнеят от Злото, което е дошло към тях. Но само солени сълзи ли може да пролива човек? Само солени сълзи ли свидетелстват за съпротивата против Злото?

Истината е, че в живота си за Бога човек открива на три пъти, че може да бъде сол за Господа.

Първият път е в проливането на потта, сиреч, свидетелството на Усърдието и Иждивяването.

Вторият път е в проливането на сълзите, сиреч, свидетелството на Страданието и Скръбта.

Третият път е в проливането на кръвта, сиреч, свидетелството на Разпятието и Смъртта.

Аз се учудвам, но е факт, че много християни игнорират Чашата на Исус в Гетсиманската градина. Те гледат на станалото след Гетсимания, а именно – на Голготския Кръст. Но нека да разсъдим – би ли имало Голгота, ако преди нея не беше се появила Гетсимания? Би ли имало кръстна смърт за Исус, ако преди това Той не беше заявил ясно на Отца, че е готов да я приеме и претърпи? И най-сетне – би ли имало Разпятие и Смърт за

Христовото Тяло, ако преди това не беше имало Разпятие и Смърт за Христовата Душа? Та нали Сам Господ каза на учениците си в Гетсимания:

“Душата Ми е прескръбна до смърт; постойте тук и бъдете заедно с Мене...”¹⁹

И едва след като Душата на Господа беше прескръбна до смърт, дойде времето и Тялото Му да усети Скръбта от бичуването, трънения венец и гвоздеите. Ето затова имай съвършеното разбиране, че Гетсимания е мястото, където бе разпната Христовата Душа, а Голгота – мястото, където бе разпнато Тялото на Господа. Възможно е някой да попита:

“Какво толкова е станало в Гетсимания? Та там нямаше римски войници, които да бичуват и прободат Исус? Той просто е отишъл в Гетсимания да се помоли!”

Така ли мислиш и ти, братко мой? Само за да се помоли ли Исус отиде в Гетсимания? И каква ще да е била тази молитва, щото да е записано за нея:

“И като беше на мъка, молеше се по-усърдно; и потта Му стана като големи капки кръв, които капеха на земята...”²⁰

И ако в Гетсимания наистина нямаше римски войници, нито поругаване и бичуване върху Христовата плът, то не стоеше ли в тази градина самият дявол и Сатана? Не изплю ли той всичката си възможна отрова в Чашата на Христос, за да помрачи ако е възможно Сърцето Му и да Го отвърне от Святата Саможертва? И не затова ли Христовият Апостол е записал за всички ни в посланието си:

“Защото размислете за Този, Който издържа от грешните такова противоречие против Себе Си, та да ви не дотегва и да не ставате малодушни, не сте се още съпротивили до кръв в борбата си против греха...”²¹

Но какво значи да се съпротивиш до кръв в борбата срещу греха?

Ето какво: Да последваш Господ в Неговата градина, да изпиеш Неговата Чаша и да станеш участник в Неговите изпитания. Защото съпротивата до кръв е характерна само за онези, които се превръщат в

¹⁹ (Матей 26:38)

²⁰ (Лука 22:44)

²¹ (Евреи 12:3-4)

Жертви Господни, в юнци пред Божия Олтар, които кървят, докле Господ върши Спасение на земята.

Ето затова аз ще продължа с последното видение в тази пророческа книга. Видението със Скръбта на жертвите. Видението, в което дяволът става свидетел на собствения си провал, на собственото си безсилие и на собственото си поражение.

И така, братко мой, в духа и сърцето си аз продължавах да пребъдвам с Исус на мястото, наречено Гетсимания. Прострял ръцете си и прегърнал Белия Камък, на Който се беше уподобил моят Господ, аз с възмущение и трепет очаквах в Чашата да се излее отровната река на третата Скръб. И ето, че Господ ми проговори, като казваше:

“Да се не смущава сърцето ти, нито да се бои! Защото за последните глътки от Моята Чаша Аз съм говорил на Апостолите Си и на всичките Си последователи. Говорил съм и на теб с чудесни видения и разпечатани пророчества. Но сега, за свидетелство на Моята Църква, отново ще напомня думите Си:

“И тия знамения ще придружават повярвалите: в Мое име бесове ще изгонват; нови езици ще говорят; змии ще хващат; а ако изпият нещо смъртоносно, то никак няма да ги повреди; на болни ще възлагат ръце, и те ще оздравяват...”²²

Как мислиш, слуго Господен? Има ли нещо по-смъртоносно на земята от отровата на старовременната змия, която е дявол и Сатана?”

“О, Исусе! В сърцето ми още стоят живи всичките видения от осъждането и връзването на дявола със златните брънки на Отческата верига. И нима мога да забравя, че всеки път, когато някоя от брънките притиснеше сърцето му, дяволът плюеше отрова върху кристалния поднос на Божията Правда. Той е отровна змия, която погубва битието на човеците. И както максималното в една обикновена змия е да забие отровния си зъб в плътта на човека, та да го погуби с отровата си, така и максимумът, на който е способен Сатана, е абсолютно същият. Но ето, че Твоите думи стоят до века, Господи! И Сатана и царството му ще преминат, но Твоите

²² (Марк 16:17-18)

думи няма да преминат. И ако Ти се обеща, че ако и да изпием нещо смъртоносно, то няма никак да ни повреди, то нека думите Ти да се сметат за твърде Свети и Истинни...”

“Да, така е! Думите Ми наистина са пропити от Истина и Святост. А там, гдето Истина и Святост се съюзят помежду си, блести Светлината. И Светлината свети в мрака, а мракът не може да я схване. И ако мракът никак не може да схване Светлината, то би ли могла дяволската отрова да погуби свидетели на Отца, Сина и Святия Дух?”

“Не, Исусе! Това не е възможно. Но защо тогава Ти се молеше на Отец, ако е възможно да Те отмине тая Чаша, след като Сам знаеше, че ще превъзмогнеш отровата на дявола?”

На последните ми думи Исус отговори, като казваше:

“Има едно извисено състояние в Святия Дух, което се нарича достолепие. Сам Отец иска да възпитаваме това състояние в сърцата си, като не се допирате до нечисто. Знай тогава, че поради достолепието на Сърцето Си Аз не исках да се докосвам до отровата на дявола. Защото той е гнусен и отвратителен. Ти не си ли изпитвал погнуса, когато трябва да докосваш нечисти неща? Колко повече е бил погнусен Човешкият Син, когато е трябвало да претърпи и превъзмогне не капчица или хрчка, но всичката възможна отрова на дявола. Но ето в това изпитание непременно заблестява всичкото превъзходство на Светлината над тъмнината, и на Божието Естество над естеството на падналия и извращения. Затова отново ти казвам изцяло да Ми довериш сърцето си и да се уповаваш на Мене. Защото в този миг отровата на дявола вече започва да тече в Чашата Ми...”

Докле Камъкът Христос ми проговаряше последните Си думи, Небето над очите ми почерня. И тихо блещукащите звезди започнаха една след една да се скриват, понеже през отвора на Чашата започнаха да текат всичките отровни зловония на нечестивия. И колкото повече те слизаха към земята, толкова повече ръцете ми се простираха като притискаха Камъка на всичката ми вяра, надежда и любов. И ето, че първите вълни от

сатанинска отрова блъснаха главата ми и разлюляха сърцето ми. А тогава черни и лъжливи видения се стовариха над всичката ми душа. С тия лъжливи видения дяволът се опитваше да оспори призванието ми, виденията ми, водителството ми и всичкото ми помазание от Бога:

“Какъв си ти бе? Кой те излъга, че ти говори Бог, когато всичко, което си писал и давал на вярващите, е лъжа, родена в собственото ти сърце? Не са ли всичките ти диалози с Исус една измама на раздвоения ти ум? Не е ли всяко писане на книга, като манипулация на собствения ти ум, който се опитва да излъже сърцето ти, че вижда нещо, когато не вижда нищо?”

Отровата вече пълзеше във всичките ми помисли, когато Светлина от Камъка Исус блесна като светкавица в мен и ми казваше:

“Изпий отровните лъжи на дявола! И като ги претърпиш – превъзмогвай с Моята Истина!”

Ето, че наистина започнах да превъзмогвам. Понеже се намираха думи на Свята молитва в сърцето ми. Думи, с които казвах на моя Господ:

“О, Исусе! Аз отхвърлям лъжите на дявола! Отхвърлям евтините му аргументи. И с радост, че понасям Скръб за Тебе, му казвам:

“Лъжеш, дяволе! Ти си поразен така, както никой не те е поразявал в последното време! Ти си развенчан, оголен, съсипан, смазан и побъркан! Ако наистина говорих лъжа, то излиза, че от тебе съм говорил! Понеже ти си бащата на лъжата! Защо тогава не ме позлати, както умееш да позлатяваш лъжците си? Защо не ме издигна в света, както умееш да издигаш шарлатаните си? Нямах ли моите лъжи да са твърде успешни в желанието ти да извратиш света? Защо ме нападаше с чародейни стрели и камъни на човешко отрицание? Не затова ли, понеже Истината бode като Меч сърцето ти? Не затова ли, понеже Истинският, Свят и Реален Господ идваше реално към сърцето ми, за да се превърнат думите Му в най-големия кошмар за змийското ти сърце? Не, дяволе! Отровата ти няма сила над мене, нито ще ме отмести и на йота от Камъка Исус.

Опитай с друго, враже Господен! Опитай с друга вълна от отрова!”

Едвам успял да изговоря последните си думи срещу дявола, аз усетих нова и страшна вълна от отрова, която се впи като ужасен обръч около

сърцето ми. И ето, че отровните внушения на Сатана отново се опитваха да ме прекършат. Понеже с думи на лукавство той ми казваше:

“Какво направи твоят Бог за тебе? Издигна ли те така, както подобава на служител, който десет години не склопя очи, за да си почине? Наложих ли те като духовен авторитет в църквите? Получи ли поне една покана за конференция? Извика ли те поне един пастир, за да говориш на паството му от амвона му? Къде си тръгнал тогава, нищожна черепко от земните черепки? Какво си тръгнал да побеждаваш, когато си толкова нисък и толкова жалък?”

Стиснала сърцето ми, отровата на дявола искаше да го прободее, да го смачка, да го потопи в отчаяние и печал. Но тогава, стиснал с всичката си сила Камъка Христос, аз Го чух да ми казва:

“Изпий отровната гордост и превъзнасяне на дявола! И като ги претърпиш – превъзмогвай с Моето Смирение и с Моята Мъдрост!”

Думите на Исус мобилизираха всичките ми вътрешни устои. И ето, че огнени думи се намериха в устните ми. Думи, с които казвах на Сатана:

“О, дяволе! Нима мислиш, че гордостта и превъзнасянето ти ще ме прекършат? Нима мислиш, че лъжите ти ще ме отвърнат от Исус? Нима си въобразяваш, че не зная какво е направил моят Господ за мен, като Негов слуга? И ако ти издигаш твоите лъжци високо в света, то не издигна ли Исус пророка Си високо в Духа? Не се ли качвах с Благодатта на моя Господ там, където ти не можеш да се качиш? Не ме ли направи Той да пребъдвам в светкавичния облак на Неговите свидетели? Не даде ли Той на сърцето ми да видя осъдени висшите ти демони? Не даде ли Той на десницата ми излъскан Меч на Правда и Святост, с който да понижа седемте червея на твоето лукавство? Какво повече да искам от моя Бог, змийо проклета, когато Той ми е дал всичко, необходимо за Живота и за Благочестието с познаването на Неговия Син Исус? Нима мислиш, че ме блазнят постове, кариера и връзки, каквито имат твоите нищожества? Нима мислиш, че не помня къде съм събирал богатствата си в последните десет години, та да ги разменя за евтин поклон пред тебе и пред твоя запустяващ свят? И ако нито един пастир не ми даде амвона, за да говоря на паството му, то не ми ли даде Пастирят Исус Небесния Си Амвон, за да

говоря на Небесното Му Паство? Ето, аз наистина отхвърлям твоята гордост и превъзнасяне, понеже сърцето ми възлюби Смирението и Мъдростта на Исус!”

Думите от устните ми бяха заредени с такъв огън, щото отровата мигом се дръпна назад, неочакваща подобен отпор от сърцето ми. Но в следващия миг нова вълна от отрова блъсна главата ми, тъй щото хиляди болезнени спомени се надигнаха като желязна гилотина, която се готвеше да се спусне над шията ми и да отсече главата ми. И ето, че от острото на гилотината започнаха да капят отровни капки, удрящи клепачите на очите ми. И с ударите на капките дяволът ми казваше:

“Много служители съм виждал на земята, но по-жалък и по-незачитан от теб не съм виждал. Не напечата ли ти хиляди книги за делото Господно? Не напои ли хиляди с виденията си? Къде е тогава благодарението, което заслужаваше? Къде е почитта, на която трябваше да се радваш? Къде е жетвата ти поради хилядите семена, които пося, без да пожънеш нищо? Ти скоро съвсем ще изсъхнеш, понеже само малцина човеци поливат дървото, от което са получили плод...”

Този път болката от думите на дявола беше страшна, твърде страшна. Той си служеше с истински аргументи по лукав начин. И онази гилотина от болезнени спомени започна да се спуска над мен, а отровните капки върху очите ми зачестиха като дъжд. Но точно тогава Камъкът Исус проговори на сърцето ми, като казваше:

“Претърпи противоречието от грешните, както го претърпах и аз! Изпий отровната неблагодарност и отровната непочтителност на дявола! И като ги претърпиш – превъзмогвай с Моето Благодарение и с Моята Почтителност!”

С огромно усилие отворих устните си, а думите на Господ сякаш не искаха да излязат от сърцето ми. Но ето, че в един миг те рукнаха като бистра вода, която излезе като фонтан от устата ми, измивайки очите ми от дяволската отрова. И тогава се чух да казвам на дявола:

“О, дяволе на всяко човешко нечестие! Болезнени са думите ти, но отново са лъжливи! Защото за един слуга Господен е важно да върши нещата заради Господаря си, а не заради почит и благодарение от

човеците! Защо да очаквам плод от човеците, когато моят Господ ме е предупредил, че живея във време на умножено беззаконие? Или защо да очаквам благодарение от човешки устни, когато за мен одобрението от Исусовите устни е по-ценно?

Ето, макар да съм лишен от човешка почит на земята, аз никак не съм лишен от Почитта на Отца и от Благодарението на Неговия жив остатък! И ако ти, старовременна змийо, някога бе херувим, отрупан със скъпоценни камъни, то защо днес си заложил на чакъл и пясък? Не струва ли Благодарението и Почитта само на един от скъпоценните камъни, подарени ми от Бога, много повече от неблагодарността и непочтителността на всичкия ти пясък и чакъл? Забрави ли блясъка на диамантите, Веелзевуле? Да, наистина си го забравил, понеже цялото ти тъмно битие е обградено с чакъл, който ти служи да павираш широкия път към ада...”

Слушайки всичките Свети думи, родени от Светлината на Камъка, гилотината над мен не издържа, но се килна встрани и падна, без да може никак да ме повреди. Но това никак не направи вълните на дяволската отрова да намалее. Напротив – те отново се плиснаха върху цялото ми същество. И тогава яростния глас на дявола пронизително запищя в ушите ми:

“Ще те предам на хули и подигравки! Ще те предам като предмет за потъпкване от всичките непокаяни човеци по земята. Ще чуеш остри и страшни думи против себе си, от които сърцето ти съвсем ще отпадне! Ще се наситиш на хилене и на религиозни отмъщения! Ще се наситиш на слухове, с които ще бъдеш очернен толкова, щото само името ти като чуят човеците, ще го свързват с най-отвратителните и най-опозоряващите човека дела. Ще направя името ти да се кълне, а сърцето ти – да се прокобява. Махни се от това място и дръпни ръцете си от Тоя Камък!”

Никога не бях слушал толкова страшна и ужасна заплаха против името си и живота си. Сатана беше не просто категоричен, но подивял в решителността си да ми стори зло. Но тогава Камъкът Исус придаде твърдост на сърцето ми и Божият Глас категорично ми заповяда:

“Изпий отровните хули, подигравки и насилие на дявола! И като ги претърпиш – превъзмогвай с Моето Незлобие, с Моето Прощение и с Моето Великодушие!”

Ето, че аз наистина изпих всичката отрова на дяволското заплашване. И въпреки, че всяка от капките беше като нож, който ме разрязваше, Господ ме направи да превъзмогна и да му кажа:

“О, дяволе! Не си ли ти от века и до века твар, която е обречена да върши Волята на Бога? И не съдейства ли за добро всичкото гонение, с което се противиш на Божиите човеци? Ти ме заплашваш, че ще ме направиш като предмет на потъпкване!...

О, Алелуя! А аз това чакам! Защото сърцето ми е пълно със стотици гроздове на Божията Благодат, които моят Бог копнее да се превърнат във Вино! За да отида на Сватбата Му с пълна чаша и да не се срамувам от страданията си за Него! Ти със злоба ще ме тъпчеш – а аз с Незлобие ще отдавам благодарение на Бога, че ми е дал привилегията да пострадам за Исус! Ти с хули ще искаш да очерняш името ми – а аз с Прощение ще развързвам себе си от греховете на човеците! Ти с насилие ще искаш да ме отвърнеш от Камъка Христос, а аз с Великодушие ще предам сърцето си на Скръб и душата си на бичуване! Тъй щото ти наистина оставаш твар, която е обречена да извърши всичко, което Бог ѝ заповяда!”

И този път отровата на дявола се отдръпна от сърцето ми, без никак да ме помрачи, нито да ме убие. Но тогава нова вълна от дяволска отрова буквално ме притисна върху Белия Камък, тъй щото усетих до ушите си собствения дъх на Сатана, който ми казваше:

“Ти имаш петнадесет години опит в духовните неща, а моят опит е хилядолетен! Не заставай против мене, сине човешки, понеже ще те отстраня с коварство! Не дразни очите ми, понеже ще те смачкам с подлост! Не разрушавай делата ми, понеже ще те потопя в чрезмерна скръб от човешки предателства! Ще можеш ли тогава да ми надделееш? Няма ли всеки, до който се опреш, да е лъх и паяжина, та да не можеш да устоиш? С кого ще вършиш делото си, враже мой? И кого изобщо ще възкачиш на противния на очите ми Хълм?”

В тоя миг отровата на дявола блъсна страшно гърба ми. И ето, че стотици ножове на човешки коварства, подлости и предателства започнаха да се въртят и да разкъсват цялото ми духовно естество. Това беше страшна, непоносима и остра болка. Тя се впиваше до самото ми сърце, карайки го да избухва в ридания. И когато си мислех, че едва ли ще издържа на тази атака на сатанинската отрова, Белият Камък отново ме подпря и ме укрепи със Силата Си. И Сам Божият Агнец проговори на сърцето ми, казвайки:

“Изпий отровното коварство, отровната подлост и отровното предателство на дявола! И като ги претърпиш – превъзмогвай с Моята Искреност и с Моето дълготърпение!”

А тогава Божии думи – светли и истински – изпълниха устните ми, тъй щото проговорих на дявола, казвайки му:

“Какви други заплахи да очаквам от тебе, змийо проклета, след като Господ Сам те върза във видения, които даде на слугата Си? Или в какво друго ти да си бил силен, ако не в това – да обръщаш брат срещу брата, баща срещу син, и син срещу баща му?

Но ето, Белият Камък подpira сърцето ми, и Неговата Светлина изпълва устните ми. И с Неговите думи ти казвам, че ти можеш да манипулираш само тези, които са ти предадени.

Да, Сатано! Ти си звяр, вързан със синджир, който стига само дотам, до където му стига синджирът! И защо за сетен път вършиш тая суета – да лъжеш собственото си сърце, че имаш власт над Божиите избрани?

С какво ти ще победиш Божиите избрани? Със скръб и болест ли, или със стрела и нож? Не, дяволе! Имайки Христовата Искреност и Христовото дълготърпение, във всичко ние ставаме повече от победители над тебе! Тъй щото докле стоим в Чашата Господна, да сме Господни в Чашата! Това не е твоята Чаша, дяволе! Твоята я държи блудницата, която обогатяваш и позлатяваш! И дори Отец да ти е дал достъп до Чашата Господна, то е, за да унищожи и съсипе делата ти! Защото тук, в Чашата Господна, свършва всичката ти сила и приключват всичките ти амбиции!”

Думите, които този път устните ми изговориха против дявола, направиха върху мен да се стовари една последна и най-страшна вълна от

отрова. И ето, че с милионите капки на тази отрова, Сатана бясно изкрещя против сърцето ми:

“С кого си тръгнал да се подиграваш? Или кого си тръгнал да отстраняваш? Не знаеш ли, че цялата християнска религия на земята е моя? И ако някога извиках угнетителен съд против Христос, то нима ще пропусна да го извикам против свидетелите Му? Няма ли да направя да те мразят и осъдят всичките църкви? Няма ли да направя книгите ти да се горят, а името ти да е черно като на антихрист? Няма ли да покрия с воал на ерес и заблуда всичките видения и думи, които си написал? Кой е тогава оня господар, който ще те спаси от гнева ми?”

Отровата на дявола се сипеше като стрели в сърцето ми и като тръни на страшно осъждение върху главата ми. Но ето, че за сетен път Белият Камък проговори на сърцето ми, като казваше:

“Изпий отровното угнетение и отровното осъждение на дявола! И като ги претърпиш – превъзмогвай с Моята Надежда заради предстоящата пред тебе радост! А тая радост наистина идва! Затова погледни нагоре, Стефане! Виж бялото въже на Святия Дух, което се спуска, за да те издигне! Защото именно с него се изпълняват думите, писани за Човешкия Син:

“...като гледаме на Исуса Начинателя и Усъвършителя на вярата ни, Който, заради предстоящата Нему радост, издържа кръст, като презря срама и седна отдясно на Божия престол...”²³

О, Господи мой! Какво велико и преславно блаженство изпълни всичките ми помисли. И тогава, усмихнат и гледащ нагоре, аз за последен път отговорих на дявола, като му казвах:

“О, Сатано! Ти който две хилядолетия прелистияш Библията и се чудиш как да я извратиш! Не прочете ли сърцето ти, не видяха ли очите ти, и не ти ли напомни никой от лукавите ти духове, че тоя угнетителен съд, с който искаш да сломиш мен и братята ми, е отдавна обречен? Защото моят Господ е заявил против религията на твоята блудница, против нейния град и против нейния съд, казвайки:

²³ (Евреи 12:2)

“Горко, горко на великия град, в който всички, които имаха кораби по морето, се обогатиха от скъпоценностите му; защото в един час запустя! Веселете се за него, небеса и вие светии, вие апостоли и пророци, защото съда, с който вие бяхте осъдени, Бог отсъди над него...” ²⁴

Съди ме колкото си искаш, дяволе! И нека блудницата ти се упражнява във всичкото угнетително нечестие, което е посочена да стори! Но аз от пътя си не ще се откажа, от вярата си не ще се откажа, от Белия Камък не ще се откажа, от Чашата Господна не ще се откажа, и от светлото въже на предстоящата радост не ще се откажа!”

Последните ми думи отблъснаха отровата на Сатана, тъй щото тя повече нямаше никаква власт над сърцето ми. А тогава Белият Камък отново се преобрази. И Господ, пристъпил до мен, ме прегърна с ръцете Си, като ми казваше:

“Слуго Господен! Ти изпи Чашата на Моето Странение! И ето, Кръвта Ми вече е бликнала на челото ти! Понеже се съпротиви до кръв против Сатана! А какво друго да сторя сега, освен да те въздигна с въжето на предстоящата за тебе радост? И какво друго да стори Отец Ми освен да те потвърди в сърцата на всичките Божии чеда? Ето, призовавам всичките Си братя и сестри да се вдъхновят от виденията в тази Свята пророческа книга! И като прегърнат Белия Камък на своята вяра, надежда и любов, да превъзмогнат така, както превъзмогна и пророкът Ми! За да дойде мигът, когато лично ще посоча всички вас и ще ви кажа:

“А вие сте ония, които устояхте с Мене в Моите изпитни. Затова, както Моят Отец завещава царство на Мене, а Аз завещавам на вас, да ядете и да пиете на трапезата Ми в Моето царство...” ²⁵

Блажен всеки, до когото е стигнало пророчеството на тази книга! Блажен всеки, който е пил Господната Чаша в Гетсимания и сам е вкусил от трите Скърби на Отеческото Сърце!

Аз го изговорих! Аз го изрекох!”

²⁴ (Откровение 18:19-20)

²⁵ (Лука 22:28-30)